USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **V. H. N.**, zastoupený Mgr. Markem Eichlerem, advokátem se sídlem Stanislava Kostky Neumanna 2052, Varnsdorf, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 2. 2021, čj. OAM-827/ZA-ZA11-HA13-2020, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 10. 1. 2022, čj. 75 Az 1/2021-39,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím neudělil žalobci azyl podle § 12 až 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Dospěl k závěru, že stěžovateli ve Vietnamu nehrozí pronásledování. Pokud by se cítil ohrožen ze strany vietnamské mafie, jejímž má být dlužníkem, může se obrátit s žádostí o ochranu na státní orgány v zemi původu, které dle zpráv o zemi původu aktivně potlačují související trestnou činnost. Žalobce navíc o mezinárodní ochranu požádal až po uplynutí pěti let od svého zadržení v rámci trestního řízení, od něhož se odvíjel odlet jeho věřitelů (příslušníků mafie) do Vietnamu. Vedle toho žalovaný rozhodl, že doplňkovou ochranu žalobci nelze udělit na základě § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, neboť byl odsouzen k trestu odnětí svobody v délce deseti let a trestu vyhoštění v délce pěti let za spáchání zvlášť závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 a odst. 3 písm. b) a c) trestního zákoníku.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou, v níž namítl, že z rozhodnutí žalovaného nelze vysledovat úvahy týkající se správního uvážení při rozhodování o udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Měl za to, že v jeho případě byly jednoznačně naplněny důvody pro udělení humanitárního azylu kvůli neschopnosti

uhradit dluhy a z toho plynoucího strachu z věřitelů a také kvůli tomu, že je křesťan. Žalovaný nedostatečně posoudil všechny faktory podstatné pro konstatování, zda se žalobce dopustil vážného zločinu podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Od spáchání trestného činu již uplynula delší doba a žalobce je vzorným člověkem. V důsledku vycestování by mohlo dojít k zásahu do jeho práva na ochranu soukromého a rodinného života. Žalovaný dále odsuzující rozsudek v trestní věci označoval na různých místech rozhodnutí odlišně, kvůli čemuž je rozhodnutí vnitřně rozporné.

[3] Krajský soud v Ústí nad Labem shora označeným rozsudkem žalobu zamítl. Dospěl k závěru, že záměna Krajského soudu v Českých Budějovicích za Krajský soud v Ústí nad Labem v označení trestního rozsudku byla pouhou písařskou chybou, která nezpůsobuje nepřezkoumatelnost. Rozhodnutí žalovaného je srozumitelně odůvodněno. Krajský soud se ztotožnil i se závěrem žalovaného, podle kterého žalobci v zemi původu nehrozí pronásledování odůvodňující udělení azylu. Žalovaný se zabýval rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce a po pečlivém prověření všech okolností pobytu žalobce na českém území dospěl k závěru, že jeho situaci nelze považovat za mimořádnou a jeho případ není případem hodným zvláštního zřetele odůvodňujícím udělení humanitárního azylu. Žalobce netvrdil žádné závažné okolnosti jako např. vysoký věk, zdravotní stav, příchod ze země zasažené humanitární katastrofou apod. Žalobcem tvrzený strach o život není takovým důvodem, neboť neprokázal, že by byl důvodný a že by mu veřejná moc ve Vietnamu odmítla pomoci. Žalovaný také při aplikaci § 15a zákona o azylu individuálně hodnotil okolnosti případu a zabýval se nebezpečností žalobce. Povaha páchané trestné činnosti, objem, v jakém žalobce prodával metamfetamin, a výše uloženého trestu podle krajského soudu svědčí o vysoké závažnosti trestné činnosti.

[4] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost. Považuje ji za přijatelnou, protože se krajský soud odklonil od ustálené judikatury při posouzení požadované intenzity odůvodněného strachu z pronásledování podle § 12 písm. b) zákona o azylu a rovněž co do požadované intenzity a důkazního břemene na straně stěžovatele ve vztahu k důvodným obavám z hrozby skutečného nebezpečí závažné újmy podle § 14a zákona o azylu. Krajský soud se měl také „*odklonit ve výkladu pojmu ‚vážný zločin‘ ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu*“.

[5] Napadený rozsudek považuje stěžovatel za nepřezkoumatelný, neboť se krajský soud nevypořádal s žalobními námitkami a pouze převzal argumentaci žalovaného. Konkrétně poukázal na nevypořádání námitky týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Za nedostatečné považuje posouzení žalobní námitky směřující vůči neudělení humanitárního azylu. K tomu citoval řadu soudních rozhodnutí, která se týkají výkladu § 14 zákona o azylu. Má za to, že ve správním řízení a v žalobě vylíčil skutečnosti odůvodňující udělení humanitární ochrany. Jestliže mu ji žalovaný neudělil, vybočil z mezí správního uvážení a krajský soud měl jeho rozhodnutí zrušit. Krajský soud také nesprávně posoudil námitky směřující proti neudělení doplňkové ochrany z důvodu podle § 15a zákona o azylu. Stěžovatel trvá na tom, že naplnění pojmu „*vážný zločin*“ nebylo dostatečně odůvodněno. Považuje rovněž za zřejmé, že byly dány důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu (tím spíš tomu tak musí podle stěžovatele být, jestliže byly dány také důvody pro udělení azylu podle § 12 téhož zákona).

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl, aby ji Nejvyšší správní soud odmítl pro nepřijatelnost, případně aby ji zamítl. Kasační námitky kopírují žalobní body a stěžovatel opakuje svůj azylový příběh. Napadený rozsudek i své rozhodnutí považuje za souladné s právními předpisy. Krajský soud se zabýval obsahem správního spisu a žalobními námitkami. Jeho rozsudek je srozumitelný a opřený o dostatek důvodů, ze kterých plyne, proč žalobu zamítl. Nezákonnost nelze spatřovat v tom, že se krajský soud ztotožnil s postupem žalovaného a jeho závěry souhlasně aproboval, případně z toho dovozovat, že by se nezabýval žalobními námitkami.

[7] Nejvyšší správní soud po posouzení formálních náležitostí kasační stížnosti nejprve přistoupil ke zkoumání její přijatelnosti ve smyslu § 104a s. ř. s., neboť se jedná o věc, v níž po 1. 4. 2021 rozhodoval samosoudce (viz např. usnesení NSS ze dne 15. 10. 2021, čj. 8 Azs 236/2021-34). Zabýval se tedy tím, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnost lze pro stručnost odkázat na usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS.

[8] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[9] Co se týče nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, k této otázce existuje bohatá judikatura Nejvyššího správního soudu. Z ní plyne, že nepřezkoumatelná jsou rozhodnutí, z nichž není zřejmé, jakými úvahami se soud při hodnocení skutkových a právních otázek řídil. Nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů je také rozsudek, ve kterém soud opřel své rozhodnutí o skutečnosti v řízení nezjišťované či zjištěné v rozporu se zákonem (srov. rozsudky NSS ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003-52, a ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75). Nejvyšší správní soud v tomto směru neshledal žádné zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo založit přijatelnost kasační stížnosti. I kdyby krajský soud vyšel ze závěrů, které již učinil žalovaný, jak namítá stěžovatel, nelze takové odůvodnění bez dalšího považovat za nepřezkoumatelné, a to tím spíše, že argumentace stěžovatele je v tomto směru spíš obecná (viz rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130). Co se týče tvrzeného nevypořádání námitky poukazující na nedostatečné zjištění skutkového stavu, tu stěžovatel již v žalobě vznesl pouze ve zcela obecné rovině nesplňující požadavky na formulaci žalobního bodu (viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS). Ani její případné nevypořádání by proto nemohlo představovat zásadní pochybení krajského soudu.

[10] Vedle toho stěžovatel odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se podmínek pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Stěžovatel v tomto směru v zásadě pouze doslovně zopakoval svou námitku uplatněnou již před krajským soudem a pouze k ní doplnil obecné konstatování, že měl krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušit jako nezákonné. Stěžovatel tedy kvalifikovaně nezpochybňuje konkrétní závěry krajského soudu, ve kterých se danou námitkou zabýval a vyložil, proč podle jeho názoru nebyly dány důvody pro udělení tohoto typu mezinárodní ochrany. Za takové situace se jedná o nepřípustnou kasační námitku (§ 104 odst. 4 s. ř. s.), neboť se opírá jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s.

(k tomu viz zejm. usnesení NSS ze dne 30. 6. 2020, čj. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS).

[11] Ze stejného důvodu je nepřípustná i námitka týkající se aplikace vylučující klauzule upravené v § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Zde stěžovatel mimo argumentaci použitou již v žalobě, na kterou krajský soud reagoval již v napadeném rozsudku, rovněž pouze obecně uvedl, že krajský soud tuto otázku posoudil nesprávně a stejně jako žalovaný své závěry nedostatečně odůvodnil. Jak již Nejvyšší správní soud výše uvedl, z hlediska přezkoumatelnosti nelze v tomto ohledu shledat žádné závažné pochybení krajského soudu a stěžovatel na jeho závěry nereaguje žádnou konkrétní argumentací, ze které by plynulo, proč jsou jeho závěry v kontextu skutkových okolností této věci nesprávné.

[12] Co se týče stěžovatelem namítaných důvodů pro udělení doplňkové ochrany, z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že za situace, kdy žalovaný založil své rozhodnutí mj. i na aplikaci výše uvedené vylučující klauzule, se nemusel dále zabývat důvody pro udělení doplňkové ochrany (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 7. 9. 2010, čj. 4 Azs 60/2007-119, č. 2174/2011 Sb. NSS). Z povahy věci proto ani nemohl věc z hlediska důvodů pro udělení doplňkové ochrany nesprávně posoudit, jak opět zcela obecně namítl stěžovatel.

[13] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, proto ji v souladu s § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[14] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu NSS čj. 8 As 287/2020-33, část III. 4. a usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28). Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Žalovanému, který měl ve věci úspěch, nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 2. června 2022

Milan Podhrázký
předseda senátu